

Barnes Bøn

Lad de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

WITTELBERG - BERNER - ST. LOUIS

No. 1. }

Januar 1877.

} B. Marg.

Bøn.

Herre, lad mig stille træde
Veien til dit Liv, din Glæde.

Lad min Tro som Bjerget hvile
og ad Verdens Mundsveir smile.

Lad mit Haab som Vaaren grønnes,
spire frodigt og forskjønnes.

Dg lad Kjærlighedens Blommer
i mig gro, som i din Sommer.

Giv mig Moder, skjænk mig Kraften,
nær mit Liv med Guddomsfasten.

Lad mig Taalmodts tause Gave
til mit Skjold i Trængsler have.

Giv Bestandighed mod Længsler,
Kjødets, som til Verden fængsler.

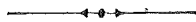
Lad Forkængelighedsflammen
synke i sin Afse sammen.

Stro ei Guld paa mine Beie,
red ei blødt af Dun mit Lede.

Gaverne Du til mig maale,
ffjær en Lod, som jeg kan taale.

Et Du give helt — og Gaven
er et evigt Liv bag Graven!

Tag for Jesu Skyld, som døde,
der mit Liv og glem min Døde!

Nædelsdagene i Altona.

[Efter "Abendshule".]

For mere end 100 Aar tilbage levede i Byen Altona en from Præst ved Navn Sæsse. Han frygtede ikke for dem, som ihjelstaa Legemet og ikke kunne ihjelstaa Sjælen; men han frygtede meget mere for Ham, som kan fordærve baade Legeme og Sjæl tillige i Helvede. Derfor prædikede han Guds Ord med stor Frimodighed og var ikke bange for at sige de "Store" saavel som de "Smaa", de "Rige" saavel som de "Fattige" Sandheden. Dette vidste Ingen bedre end Raadsherre Høfleben. Han var en meget rig Mand og havde derfor stor Indflydelse i Byen. Alle boiede sig for ham og rettede sig efter hans Vilje. Kun én eneste Mand gik stille og glad sin Vej uden at bekymre sig om Raadsherrens Magt og Rigdom. Og denne ene var Pastor Sæsse.

Raadsherren syntes godt om glimrende Feste, stolende Fornøielse og verdslige Udspredelser. Han levede ligesom hin rige Mand, om hvem der fortælles i Bibelen, hver Dag herlig og i Glæde. Den fromme Præst, som efter Guds Ord hverken kunde synes om eller billige et saadant Levnet, holdt det for sin Pligt og Skyldighed at formane den rige og fornemme Mand saa ofte, han kunde, paa en venlig, men alligevel alvorlig Maade. Efter en saadan Formaning skete det engang, at Raadsherren vred svarede ham: "Det siger jeg Dem, Hr. Pastor, engang for alle: Udenfor Kirken har jeg slet ikke Lyst til at høre paa nogen Prædiker. Prædik De paa Prædikestolen for mig saa meget og saa længe, De vil; men dermed skal det ogsaa være nok. Hvis ikke, vil man snart vide at bringe Dem paa den rette Vej, og det vistnok paa en saadan Maade, at De længe skal komme til at tænke derpaa."

Præsten svarede mildt, men med Al-

vor: "Det er slet ikke nødvendigt først at bringe mig paa den rette Vej. Gud være Tak, jeg er allerede paa denne Vej. Men det gør mig meget ondt at maatte sige Dem, at De vandrer paa en falsk og fordærlig Vej. De burde føre og lede Borgerne af denne By til Gudsfrygtighedens Vej og opmuntre og tilskynde dem til Orden og gode Sæder. Men istedet derfor giver De Folk et daarligt Exempel og viser dem, hvorledes man skal vanhelige Hviletagen, gjøre Bugen til sin Gud og vende Evangeliet Ryggen. Dertil kan jeg i Kraft af mit Embede, som min Gud og min Frelser har givet mig, ikke tie stille. Ogsaa herefter vil jeg oplade min Mund og, saa godt jeg formaar, efter Guds Ord lære, straffe, advare og trøste, saaledes som ret er."

Raadsherren vendte Præsten Ryggen i Brede og gik opbragt bort. Hvor stor end hans Magt og Indflydelse var, vovede han alligevel ikke at antaste denne Mand, som stod under Guds og Lovens Beskyttelse, og som tillige var saa hjerterlig afholdt af alle reistafne Borgere i Byen Altona. — Men han svor ham i sit Hjerter Hevn.

Pastor Sæsse havde ogsaa sine Glæder og Raadsherren var nu fast bestemt paa ganske og aldeles at berøve ham disse. Ikke langt fra Kirken laa en liden Tomt, hvorpaa der stod 6—7 usle, faldesfærdige Hytter. Tomten tilligemed Husene tilhorte Byen. Da nu Ingen vilde leie de daarlige Bygninger, og Byraadet heller ingen Lyst havde til at istandsætte Husene eller opføre nye istedet, havde Pastor Sæsse allerede i flere Aar faaet Lov til at benytte Bygningerne i et velgjørende Diemed. Dels paa egen Betaling, dels ogsaa ved Hjælp af indkomne Kærlighedsgaver havde han ladet Hytterne istandsætte og forsynet Bævelserne med det allernødvendigste Indbo. Efterat det var gjort, skaffede han gamle fattige Enker og forladte forældrelose

Børn her et Tilflugtssted og Hjem. Denne lille Forsørgelsesanstalt skaffede ham megen Glæde, og den var derfor ogsaa, saa at sige, hans Nesten. Mængden en glad Time tilbragte han her, talte med de fattige Enker om Gud og hans Ord, sang og legte med de smaa kjære Børn. Naar "Fader Sasse," som de plejede at kalde ham, kom, da jublede baade Store og Smaa. Paa den Tid, da hint omtalte Optrin mellem Raads-herre Hofleben og ham fandt Sted, levede der i de smaa, usle Hytter 4 Enker, fremdeles en fattig, gammel Invalid, som i Krigen havde mistet sit ene Ben, og desuden 17 forældreløse Børn. Disse 22 Personer fik sin Underholdning ved frivillige Bidrag, hvilke Pastor Sasse samlede omkring i Byen. Uagtet Gaverne paa langt nær ikke strakte til at dække alle Udgifter, stiftedes der alligevel ingen Gjæld. Thi hvert Aar indkom der, efterat Regnskab var opgjort, en betydelig Gave fra en "ikke navngiven Ven," hvorved det, som endnu henstod ubetalt, blev dækket.

Enhver i Byen vidste hvem denne "Ven" maatte være; men Ingen var saa ubeskednen, at han lod sig mærke det mindste dermed. En af de 4 Enker, en forstandig, flittig, fromkone, var Moder for de forældreløse Børn, medens den gamle udtjente Soldat gjorde Tjeneste som Skolelærer. Rigtignok var det kun med Nød og neppe, at han kunde læse og skrive. Heller ikke var han særdeles vel bevandret i den bibelske Geografi. Saaledes kunde det godt hænde, at han fortalte Børnene om Brylluppet i "Kanaan." Dste udbredte han sig med stor Beltalenhed over, hvor rig paa Indsøer det hellige Land er. Og naar han saa skulde til at regne dem op for sine Lær-linge, hed det i Almindelighed saa: For det Første have vi nu "Liberias Sø," dernæst en anden, som hedder "Genegaret Sø," ja, endnu en tredje til, nemlig

"det galilæiske Hav" Alligevel forstod den gamle Mand at udlægge alle de vakre Fortællinger, som staa at læse i det gamle og nye Testament, saa smukt og enfoldigt for Børnene, at Pastor Sasse fandt sin store Fornøielse i at sidde og høre paa ham. Undertiden kunde han med et Smil sige: "Fader kuns min gamle kjære Skolelærer udrette sit Hverv fremdeles! Naar Børnene voxe til og blive store, da ville nok alle disse Indsøer løbe sammen i én. Hovedsagen er og bliver dog den, at de Smaa lære sin dyrebare Frelser at kjende, ham, som vandrede paa Søen, og som ved et eneste Vink formaaede at stille baade Hav og Vind." (Fortf.)

Fattigmænds Suk om Vinteren.

Til Himlen er det godt at se,
Naar Sne og Mark er klædt i Sne
Og alle Blomster døde.
Den Vinter er saa kold og lang,
Saa mangehaande er vor Trang,
Og Marken er saa øde.

Hvorfra skal Alt vel komme nu?
O kjære Sjæl, kom dog ihu,
Alt Herren er den samme.
Han føder Spurv om Vaar og Høst,
Han hører Rayneungers Røst,
Og ved dit Vel at ramme.

Til Himlen er det godt at se,
Naar ned til Jordens kolde Sne
De blanke Stjerner smile.
De vise os Gud Faders Hjem;
Der gaar en Klarhed ud af dem,
Som giver Sjelen Hvile.

Ja, kjære Gud, kom os ihu,
Som sidde her i Vintrens Gru
Førhungrede og fryse!
Gjør Hjertet varmt af Haab og Tro,
Lad Kjærlighed i denne Bo
Det mørke Sted oplyse!

(M. B. Landstads.)

Georg Washington og Mrs. Martha Washington.

Denne af vort Land saa fortjente Mand, som I her se et Billede af, var født den 22de Februar 1732 i Virginiten, hvor hans Fader, en rig Planter, havde en større Eiendom. Han studerede ved Skolen i Williamsburg og udmærkede sig tidligt i Kampen mod Indianerne og Franskmændene. Efterat disse Kampe vare tilsende, giftede han sig med en ung Enke, *M a r t h a W u s t i s*, og blev ved Glib og Orden en af de rigeste Grundeiere i Virginiten. I 1774 valgtes han til Deputeret ved Nationalkongressen i Philadelphia, og fra nu af blev Washington den egentlige Leder i Uafhængighedskampen mod England. Som Overgeneral over en usædvanlig visse han stor Dygtighed, Tapperhed, Standhaftighed og Klogskab. Da de forenede Staters Uafhængighed i 1783 var anerkjendt, udmærkede han sig ved Ordningen af Landets Forfatning og som Præsident i 2 Terminer fra 1789—1797. Et trede Valg frabad han sig. Han døde den 14de December 1799. Et Mindesmærke er reist ham i Byen Washington.

Man har medrette kaldt Washington dette Lands Fader. Stor var han baade i Krig og i Fred, og ikke blot en dygtig, men ogsaa en saare ædel Personlighed. Han var, hvad der især nutildags er saa sjældent med de Store i denne Verden, en

Kristen, der Isandhed søgte sit Lands Vel.

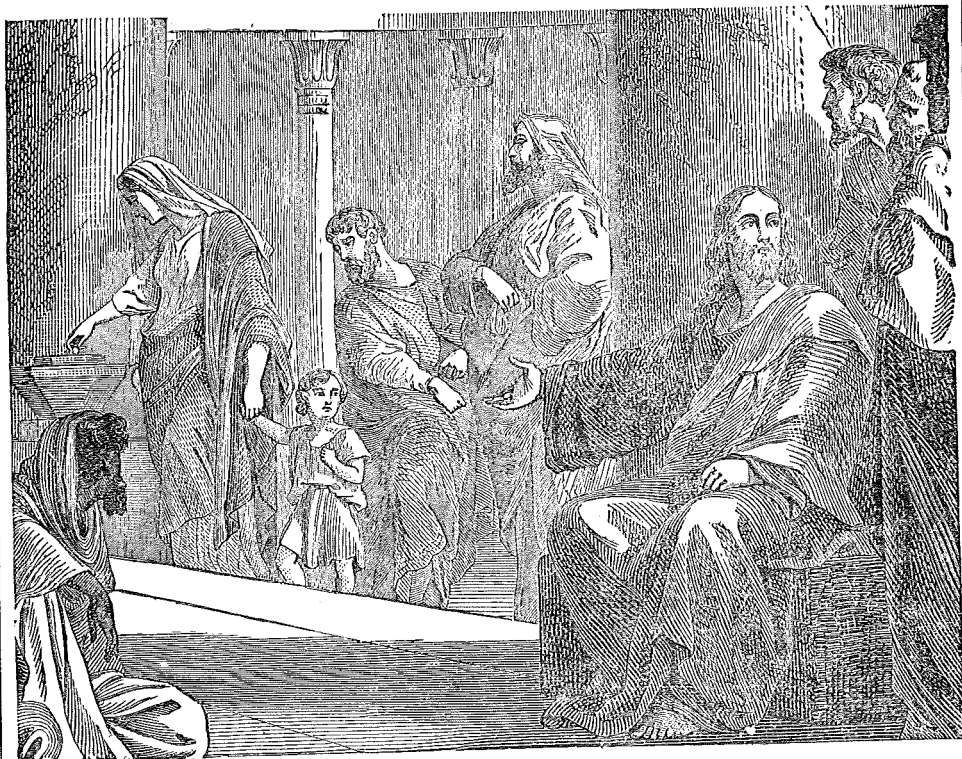
Et Par Smaatræk af denne Mandts Liv vil jeg endnu meddele Eder, kjære Børn. Som liden Gut var han rast og livlig og vilde altid gjerne have Noget at sysle med. Han blev da sseleglad, da hans Fader en Dag forærede ham en liden Dr. Jublende sprang han ud i Gaarden med sin Skat i Haanden og prøvede dens skarpe Eg paa Alt, hvad der laa paa hans Vel. Paa sin Tur kom han ogsaa ned i Haven, hvor et stort Bæretæ især tiltrak sig hans Opmærksomhed. Juld af Lyst til at bruge sin Dr gav han sig især med Bæretæet og huggede paa kryds og tværs i Bark og Stamme. Da han var bleven træet af det uvante Arbejde, gik han tilbage til Huset. Noget Tid efter kom Faderen ned i Haven og saa med Bedrøvelse, at hans herlige Bæretæ var aldeles ødelagt. Værgelig gik han ind i Huset og spurgte, hvem der havde gjort denne ondsfælsfulde Streg. Georg skald og var et Dieblisk i Tvivl, om han skulde sige Sandheden. Han sølte sig stærkt fristet til at tie; men strax derpaa samlede han alt sit Mod og svarede: "Fader, jeg kan ikke lye; jeg har gjort det med min Dr." Faderen tog ham i sine Arme og sagde: "Min kjære Dreng! jeg vilde

heller tabe tusfude Bæretreer end have en Søn, som var en Løgner."

Som General havde han engang nogle af sine Officerer hos sig til Taffels, og blandt disse var der en, som havde den syndige Bane at bande og sværge. Ifke engang under Maaltidet kunde han bare sig herfor, men bekræftede en af sine Of-

ringer med en Gd. Strax lagde Washington Kniv og Gaffel fra sig, saa alvorligt paa Officeren og sagde: "Jeg troede, at vi Alle sammen vare Kristne." Officeren stammede sig nu, og ialfsald bandede han ikke mere i Washingtons Nærverelse.

Enkens Skjærb.

Hvad I her se afbildet, derom kunne I læse i Markus Evang. 12, 41—44 og hos Lukas 21, 1—4. Naar vi læse om saadanne Gaver, da maa vi ret blive beffjæmmede over, hvor lidet vi gjøre for Guds Riges Udbredelse. Gav Alle, baade Rige og Fattige, baade Gamle og Unge, for Gud, der ser paa Hjertet, Saa meget i Forhold til sin Gvne som denne Enke, da vilde Guds Kirke paa Jorden ikke være saa trængende, og meget Mere kunne udrettes til dens Fremgang. Vi

bede dagligt om, at Guds Rige maa komme, men Mange vise i Gjærningen, at de mene det lidet alvorligt dermed. Hvilken Glæde stulde det ikke være for os Alle at kunne bidrage til, at Mange med os kunde smage den Glæde og Lykke, som det er her at leve og dø i Guds Naades Rige og evigen at faa være i det herlige Rige deroppe hos Gud i Himlen! Derfor skal det ogsaa være en Glæde for Eder, kjære Værr, at være med under Bøn til Gud at hde, lad det være

ogsaa kun Gufens Skjærv, til Guds Riges Fremme baade blandt os og ude blandt de arme Hedninger. Af faadanne Gaver kunne I faa Glæde i al Evighed.

Vi have hørt om, hvorledes Mange iblandt os give aarliggen til Guds Rige Udbyttet af en Ekke eller Mere, efterfom deres Stilling kan være.

Jeg vil ogsaa her minde Eder om et Par Exempler, som den fromme Pastor L. Harms blandt mange andre i sine Fortællinger fremholder for os. Han fortæller:

"Jeg vil ihukomme to af mine kjæreste Venner og trofasteste Medarbeidere, som Herren har hjemkaldt ved en blid Død. For en Del Aar siden fik jeg ofte smaa Breve uden Underskrift, i det ene laa der en halv, i det andet en hel Groschen (omtr. 2½ Cents), stundom ogsaa to eller tre, stedse med de Ord: "Til Herren." Jeg takkede hver Gang min Gud derfor, bad om Belsignelse for Giveren og tænkte paa Enken ved Tempelkisten. Gaverne bleve stedse større og kom tilfaldt i Tidalere og Mere. Da løstes ogsaa Gaaden. En fattig Daglonner, der ved Sygdom i sin Familie var kommen paa Knæerne og bleven saa fattig, at han havde maattet sælge alt Husgeraad, havde med den sidste Mark, som han havde tilbage, begyndt en liden Handel og derved i al Enfoldighed lovet Herren Tiende af hele Vindingen. For i sin Armod ikke at røre ved denne Tiende havde han strax sendt den stillingsvis, og havde tilfaldt sin Glæde i at kunne sende eller bringe den i Tidalere. Dermed er han vedblevet til sin Ende, og saa længe han levede erfor Ingen det uden hans Kone og jeg. — Den Anden var en Enke, der sad paa Kaar og istedetfor Benge erholdt Udbyttet af en af Gaardens Kjør. Da hun nu ingen Benge havde, besluttede hun at give Herren til Missjonen Tiendesdelen af det, hvorfor hun solgte Melk og Smør. Hvert Fierdingaar kom hun og

bragte Tienden med glædestraalende Ansigt og med de Ord: "Det er Guds Belsignelse af min Kjø." Ligesaa tro, som de vare i at give, vare de begge i at bede. Nu give de ikke mere Noget, men de bede endnu for Missjonen, det have de lovet mig ved Afsteden. Gud glæde dem i Salighed, Amen!"

Gud give ogsaa Mange iblandt os det samme Sind!

Et lidet Barn skal lede dem.

Lille Marie sad med sin Onkel Georg en Eftermiddag. Onkel Georg havde bedet hende være stille, da han havde nogle Regnskaber at se over; derfor beskjæftigede Marie sig med en Billedbog.

En Times Tid var Alt stille, saa hørte Marie sin Onkel sige: "Der! jeg har lagt mig op en ganske smuk liden Sum til Nodens Tid."

"Hvad taler du om, Onkel Georg?" spurgte Marie.

"Om de Skatte, jeg har lagt mig op, lille Pige."

"Oppe i Himlen?" spurgte Marie, som om Morgenen havde hørt sin Fader læse om at samle sig Liggendesø i Himlen.

"O nei, Marie; alle mine Skatte ere paa Jorden, — nogle i Banker, og nogle paa andre Steder," svarede Onkel Georg.

"Men har du ikke ogsaa nogle i Himlen?" spurgte Marie.

"Vel, jeg tror ikke, jeg har," sagde Onkel Georg tankefuld; "men løb nu hen til Moder; thi jeg skal gaa ud."

Onkel Georg gik ud og var ude en god Stund; men hele Tiden tænkte han paa, at han maaske alligevel ikke stod sig saa godt, hvis han ikke havde samlet sig Skatte i Himlen, som kunde være rede for ham, naar han lod denne Verden og sine Benge efter sig. Denne Tanke

gjorde saa stærkt et Indryk paa ham, at han ved Guds Raade viseligen besluttede sig til strax at begynde med at samle sig Liggendefæ i Himlen. Han gjorde saa, og mangen en Daler, som han havde lagt tilside, blev benyttet til at hjælpe ham med at samle sig en bedre og mere varig Stat.

Lille Marie vidste ikke, førend mange Aar senere, da ogsaa hun med klarere Begreb om Betydningen heraf begyndte at samle sig Liggendefæ i Himlen, at det var hendes barnlige Spørgsmaal, som havde givet Anledning til, at Onkel Georg senere førte et ædelt, virksomt Kristentliv. (Efter Luth. Stand.)

Lille Alice's Bøn

"Jeg vil ikke læse min Aftenbøn," sagde lille Alice. "Jeg er træt af at læse min Aftenbøn, Mamma."

Dg den kjære lille Pige, i en hvid Natkjole, med bløde, gyldne Lokker, og saadant et straaleude, tykkindet Ansigt, stillede sig hen ved sin Moders Side istedetfor at knæle ned, og saa meget skjælmst ud, idet hun vogtede paa de Dine, der med Kjærlighed saa ned paa hende.

Fru Macy sukede og vidste neppe, hvad der var bedst at gjøre med sin lille Datter, som hun allerede ved Fødselen havde baaret frem for Herren, og for hvem hun daglig havde bedet, at han maatte gjøre hende til sit eget Barn. Dg nu var hun træt af at læse sin Aftenbøn! Dog, hun var blot 4 Aar gammel; og Moderen spurgte blidt:

"Synes da min lille Alice, at hun vil gaa tilsejgs uden at takke sin himmelske Fader, fordi han har bevaret hende den hele Dag?"

Alice lo og kyskede sin Moder paa begge Kinder og derpaa paa Munden. Dette kaldte hun "et fransk Kys." Derpaa gik hun hen til sin Tante, som laa syg paa Sofaen, og Tante hvidskede:

"Hvem vil passe lille Alice inat, naar det er mørkt i hele Huset?"

Alice holdt meget af, at man hvidskede til hende, og hun svarede i samme Tone:

"Mamma vil passe paa mig."

"Nei", sagde Tante, "Mamma sover da."

"Pappa da", vedblev den Lille.

"Pappa sover ogsaa."

"Ja, saa Tante da," sagde Alice triumferende.

"Men Tante er ovenpaa og sover maasse ogsaa," var Svaret, — thi den Syge kunde slet ikke føle sig vis paa, at Sønnen vilde gjæste hende. — "Men Gud sover aldrig Hans kjærlige Die vaager altid over os, og han bærer særlig Omsorg for Smaabørn."

"Vil han passe paa mig? spurgte Alice i en Tone fuld af Uro."

"Du har ikke bedet ham derom," svarede Tante; "og han har sagt, at vi skulle bede ham om, hvad vi ville have."

Alices straalende Dine heftede sig et Dieblif fast paa Tanten; og derpaa kyskede hun hende og hoppede afsted til sengs. Hun sov næsten i samme Dieblif, som hendes Hoved berørte Buden.

Men om en Time eller to høstes der et Jamrende Raab paa "Mamma!" og Fru Macy skyndte sig ind i det lille Værelse, som stod til hendes eget, og hvori Alice's lille Seng stod.

"Mamma, Mamma!" græd den Lille, "jeg vil blive passet paa."

Nu maatte Tante forklare, hvad dette skulde betyde; og Alice knælede ned i sin Seng og fremsagde den barnlige Bøn, som hun havde lært, strax hun begyndte at tale. Derpaa faldt hun atter i Søvn med et Smil om sine Læber, og den Syge tænkte paa det deilige Løfte:

"Den, som bor i den Høieste Skul, han skal blive om Marten i den Almægtige's Skygge." Salme 91, 1.

Dg hun sølte under de søvnløse Nat-

tens Elmer, at ogsaa hun blev "passet paa."

(Efter Luth. Standard.)

Forslad dig paa Herren!

Aaret 1386 stod 1400 Sveitzer — Bønder og Hyrder — med daarlige Baa- ben, i Lærredskjortler ved Sempach lige- overfor Hertug Leopold af Østerigs hele Ridderstab, jernklædteKrigsmænd — ikke som Oprørere, men for sin gode Ret. Hertugens Folk havde kun én Frygt, nemlig at den vaabenløse Hær skulde flygte, endnu førend der kom til Slag. Da nu Angrebet begyndte, istemteSveit- zerfaren den gamle Slagsang: "Midt i Livet ere vi i Døden," faldt paa Knæ og bad med udbredte Arme. "Se der," raabte En af Ridderne, "de bede om Naade!" "Ja," sagde en Anden, der forstod sig bedre paa Menneskehjertet, "de bede om Naade, men ikke os, men G u d, og h v a d d e t v i l s i g e, v i l l e v i s n a r t e r f a r e." Og saa skede det og. Den, som vil prise Sveitserfolkets Tapperhed, fortæller end- nu den Dag idag om Slaget ved Sem- pach.

"Hvoraf kommer det dog," spurgte En engang, "at Hedningerne tilbede Skabningen istedetfor Skaberen?"

"Det gaar Menneskene," lod Svaret, "som det gif Gatten, der for førsteGang kom til Kongens Gaard og tog Enhver, som han saa, var vakkert klædt, med Kaarde, Stjerne og Baand, for Kongen selv. Saaledes holder det slove, afSand- heden endnu ikke oplyste Menneske, snart Solen, snart Maanen og Stjernerne, snart andre Skabninger, for Gud selv."

Den G e r r i g e er som hin Mand, der under et Skibbrud satte sig paa sin Pengekiste og sagde: "Hvor den er, vil ogsaa jeg være."

S t o l t h e d spiser Frokost med Overflod, Middag med Armod og Af- tensmad med Stam.

L æ r, som om du altid skal leve her!
L e v, som om Morgendagen din Døds- dag er!

Det gamle og nye Testamente. Det gamle Testamente er K n o p p e n, hvori al Pragt allerede ligger, men s k i u l t; det nye Testamente er den fuldt udsprungne B l o m s t, som viser sin Pragt og fryder ved sin Bellugt.

Bibelske Spørgsmaal.

1. Hvad skal et Menneske først søge?
2. Hvad kommer ned fra Lyfenes Fader?
3. Hvad er den hellige Skrift nyt- tig til?

Gaade.

Det F ø r s t e findes sjelden paa Bord
hos fattig Mand;
Det A n d e t omvendt finde du kan i
hver en Stand;
Det H e l e er en Marsid, hel fuld af
Storm og Vind,
Hvad heller og en Digter, som frydet
har dit Sind.

Børneblad,

3 d i e A r g a n g, 1877.

udkommer 1 Gang om Maaned i den første Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der selv holde Navneliste og sørge for Bladets Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden Paakrøining af de enkelte Abonnenters Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra 5—9 Eyp. efter 30 Cts. pr. Ex.
— " " 10—49 " 25 " —
— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis. Hvis ikke, forhøjes Prisen med 5 Cts. pr. Eyptr.

Allt, hvad der vedkommer Bladet, indsen- des til

Rev. J. B. Frich
Dr. 151, La Crosse, Wis.